

gjøre, og selv om han kunde have solgt, er dette noget aldeles forskjelligt fra det, der her foreligger. Poordan Administrationens Forhold er, hvilken Raadighed Administrationen i det Hele taget har, tror jeg ikke er afgjort ved nogen Bestemmelse. Administrationens Myndighed beror først og fremmest, som det ærede Medlem for Aarhus (Winther) nylig gjorde opmærksom paa, paa det Forhold, hvori den staar til Folkerepresentationen (Udfrydelse). Ja, det er Noget, som de ærede Medlemmer noget overse. De Grændser, som Administrationen har, bero først og fremmest paa den Tillid, som Administrationen nyder i Rigsdagen. Naar Administrationen nyder Tillid i Rigsdagen, kan den driftig, navnlig naar den staar paa samme Standpunkt som Rigsdagen, altsaa kan forudsættes at være i Overensstemmelse med den Tankegang, der gjør sig gjældende der, uovve sig ud over de strengt formelle Grændser. Ingen vil gjøre Ansvar gjældende mod den, naar den netop gjør det, som er Rigsdagens Onske. Dette er Noget, som man ikke let vil kunne modige. Administrationen har ikke fast bestemte Grændser, men den har sit Ansvar her overfor Rigsdagen. Alt, hvad Rigsdagen bemyndiger Administrationen til at gjøre, kan den gjøre, det er der slet ingen Tvivl om; men en anden Sag er det, naar Administrationen staar i Strid med Rigsdagen. De Herrer overse en aldeles væsentlig Ting, naar de tro, at de kunne have en Administration, der hver Dag kommer herind og oraler af at staa paa et helt forskjelligt Standpunkt fra Folkethinget, fra Repræsentationen, og at denne Administration alligevel skulde have samme Frihed i at tage Ting paa sin Rappe, om den ikke har faaet Bemyndigelse til. Det er en stor Modsigelse, der ligger dert; det er en stor Feiltagelse, naar Ministrene tro, at de bagefter kunne henvende sig til Repræsentationen og sige: *Hiv os nu Decharge for, hvad vi have gjort paa vort eget Ansvar, vi have gjort det i Tillid til, at vi bagefter vilde faae Decharge og komme Overens med Repræsentationen.* Disse to Ting lade sig ikke forene. Administrationen kan ikke paa engang tage sit Standpunkt i Strid med Folkerepresentationen og samtidig handle, som om den var i Overensstemmelse med den, og som om den havde et billigt Krav paa, at Folkerepresentationen bagefter skulde slaa en Streg over sin formelle Ret. Nei, saa er det først, at Spørgsmaalet om den formelle Ret kommer frem, og saa tror jeg, at Administrationen vil finde, at den formelle Ret, den har, er meget snevert begrændset. Jeg skal ikke indlade mig paa det Spørgsmaal, hvorvidt det er et Boveskykke at gaa til Rigsretten, om der er noget i høi Grad Boveskykt ved at komme med en ren og klar Sag til Rigsretten. Jeg tror ikke, at det er Tilfeldet, men hvis det skulde være voveligt at komme med en ren og klar Sag til Rigsretten, hvis der skulde

være Noget at risikere derved, saa tror jeg ogsaa, at dette var et Udbytte at vinde.

Ninesstad: Hvad det Sidste angaar, skal jeg sige, at Boveskykket er tilstede, naar Sagen er ren og klar imod En, ikke, naar den er ren og klar for En. Hvad iøvrigt angaar det ærede Medlems Bemærkninger, da maa jeg for det Første sige, at det var noget ubilligt af ham, naar han bebrejdede mig, at jeg havde rettet Spørgsmaalet paa det, der ingen Tvivl kunde være om, thi Sagen er den, at, netop naar vi rette Spørgsmaalet saaledes, som det skal rettes, og præcisere det saaledes, som det bør præciseres, kommer det uheldigvis frem, at det gjælder om Noget, som der ingen Tvivl kan være om. Jeg tror ogsaa, at dette maa fremgaa af, hvad det ærede Medlem sagde. Han raisonnementerede saaledes: *Jeg indrømmer, at de 16,000 Men udenfor Kirken ere solgte, men, hvad de andre angaar, hvad der er indenfor, da har jeg den Indvending at gjøre, at de ikke i Fremtiden staa til Statens Disposition, de ere gaaede ud af Statens Eie, uden at der er kommet en Dre, eller hvad det nu hedder, ind derfor.* Han spurgte mig, hvor er den Formueværdi henne, som laa i Ruinen og Grunden, men jeg vil gjerne spørge det ærede Medlem, hvor var den Formueværdi henne? (Stemmer: Lad os faae Svaret). Ja, Svaret skal strax komme, naar jeg blot faar No til at tale. Hvor var den Formueværdi henne nu, inden Kirken bliver fuldført? Laa den ikke i Bygningens og Grundens formodede Værdi? Laa den ikke i Bygningen, der stod? Naar nu Staten beholder denne Bygning og endog faar Noget til, nemlig derved, at der bygges Noget til, er saa den samme Værdi ikke lige saa godt tilstede? Er den bleven borte? Bliver den borte, fordi man fuldfører Kirken? Jeg kan ikke forstaa det. Jeg kan ikke forstaa rettere end, at hvis Ruinen har en Værdi, naar den staar som Ruin, saa maa den ogsaa have Værdi som fuldført Bygning, og det endog en større Værdi. Hvad det ærede Medlem end tænker sig at ville gjøre med Ruinen, enten han vil sælge den til en Kirke, Udstillingsbygning, Theater eller til Svadsomhelst, eller han vil rive den ned, i begge Tilfælde er den samme Værdi tilstede, og en større Værdi er tilstede i den fuldførte Kirke. Hvor skulde Værdien være bleven af? Grunden er den samme, og Bygningen er bleven noget større. Naar det ærede Medlem altsaa siger, at Grunden ikke mere staar til Statens Disposition, saa er dette mig aldeles uforklarligt. Den staar i samme Omfang til Statens Disposition, som den tidligere har staaet; thi det ærede Medlem vil dog vel ikke bestride, at det, der kommer ud af det Hele, kommer til at staa til Statens Disposition. Det ærede Medlem sagde rigtignok, at formelt var den solgt, men dette Formelle er det